

Sygn. akt IV U 467/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2016r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Jacek Witkowski
Protokolant	st. sekr. sądowy Marzena Mazurek

po rozpoznaniu w dniu 14 grudnia 2016 r. w Siedlcach na rozprawie

odwołania D. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 21 kwietnia 2016 r. Nr (...)

w sprawie D. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty socjalnej

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 467/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21.04.2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonemu D. M. przyznania prawa do renty socjalnej, ponieważ Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 14.04.2016 r. nie stwierdziła u niego całkowitej niezdolności do pracy. W związku z tym nie został spełniony wyrażony w art. 4 ustawy z dnia 27.06.2003 r. o rencie socjalnej (Dz. U. z 2013 r. poz. 982 ze zm.) warunek istnienia całkowitej niezdolności do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało przed ukończeniem 18.-go roku życia lub w trakcie nauki w szkole wyższej przed ukończeniem 25 roku życia.

Od decyzji tej odwołanie złożył D. M., który wniósł o jej zmianę i przyznanie mu prawa do renty socjalnej. W ocenie odwołującego, z uwagi na dotyczące go schorzenia natury psychicznej jest on osobą całkowicie niezdolną do pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie i powtórzył argumentację wyrażoną w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Ubezpieczony D. M., urodzony (...) w dniu 11.02.2016 r. złożył do (...) Oddział w S. wnioski o ustalenie prawa do renty socjalnej (k.1-2 akt ZUS). Organ rentowy skierował ubezpieczonego na badanie przez Lekarza Orzecznika ZUS, a także, na skutek złożonego przez D. M. sprzeciwu, przez Komisję Lekarską ZUS. Ten ostatni organ ZUS stwierdził u D. M. następujące schorzenia: schizofrenię paranoidalną o względnej stabilizacji oraz otyłość brzuszna. Wskazane schorzenie natury psychicznej powoduje przewlekłe naruszenie sprawności organizmu, z okresowymi zaostrzeniami, rokujące poprawę. Aktualne zaawansowanie tego schorzenia narusza sprawność organizmu ubezpieczonego w stopniu, który nie daje podstawy do orzeczenia całkowitej niezdolności do pracy (orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 14.04.2016 r. k. 44-45 a. l.). W związku z tym, zaskarżoną decyzją z dnia 21.04.2016 r. organ rentowy odmówił przyznania D. M. prawa do renty socjalnej (k. 12 akt ZUS).

W toku postępowania odwoławczego Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego lekarza psychiatry na okoliczność aktualnego stanu zdrowia ubezpieczonego i stopnia jego niezdolności do pracy. Biegły ten po przebadaniu ubezpieczonego i zaznajomieniu się ze znajdującą się w aktach sprawy dokumentacją lekarską stwierdził istnienie następujących schorzeń:

cech osobowości nieprawidłowej oraz psychozy omamowo-urojeniowej, tj. innych nieorganicznych zaburzeń psychotycznych. Zdaniem biegłego, D. M. nie jest całkowicie niezdolny do pracy. Biegły przywołał wyniki badania psychologa z dnia 18.06.2014 r., z którego wynika, że ujawniane przez ubezpieczonego trudności wynikają z uwarunkowań osobowościowych. Funkcjonowanie intelektualne badanego mieści się w obszarze przeciętnym, brak zmian w OUN. U badanego występują zaburzenia psychiczne i zachowania spowodowane przyjmowaniem różnych środków psychoaktywnych (w tym amfetaminy i pochodnych kanabinoli)- zespół uzależnienia. W ocenie biegłego, ubezpieczony przez co najmniej kilka lat swojego życia nadużywał środków psychoaktywnych (w tym amfetaminy i marihuany) oraz jest od nich uzależniony. Przewlekłe używanie substancji psychoaktywnych doprowadziło u badanego do wystąpienia zaburzeń psychotycznych o przebiegu podobnym do schizofrenii paranoidalnej, które różnią się od choroby psychicznej tym, iż mają związek z długotrwałym stosowaniem substancji toksycznych. Z uwagi na nasilenie objawów wytwórczych ubezpieczony był trzykrotnie leczony szpitalnie. Kolejne hospitalizacje spowodowane były także tym, iż D. M. nie przyjmował systematycznie zaleconych mu farmaceutyków przeciwpsychotycznych. Biegły psychiatra nie zaobserwował u ubezpieczonego objawów wytwórczych, istotnego diagnostycznie osłabienia funkcji pamięci czy „objawów osiowych” (symptomów rozszczepienia osobowości, zachowań autystycznych, zaburzeń uczuciowości wyższej, ambiwalencji uczuć, sądów, dążeń typowych dla schizofrenii paranoidalnej o wieloletnim i niekorzystnym przebiegu. Dotykające D. M. epizody psychotyczne związane były z nadużywaniem substancji psychoaktywnych. Wymagają dalszego systematycznego stosowania leków oraz ambulatoryjnej kontroli psychiatrycznej, lecz nie sprowadzają całkowitej niezdolności do pracy z powodów psychiatrycznych ani obecne, ani w przeszłości (opinia k. 14-14v).

D. M. zdobył wykształcenie średnie ogólne. Poprzednio, w wieku 18-19 lat, pracował jako fizycznie przy produkcji butów (bezsporne- wyjaśnienia ubezpieczonego k. 22-22v a. s.).

Strony nie zgłaszały zastrzeżeń do powyższej opinii. Ubezpieczony stwierdził, iż nie zgadza się z wnioskami biegłego. Nie zgłaszał jednak wniosków dowodowych.

W ocenie Sądu Okręgowego, opinia biegłego lekarza psychiatry stanowi miarodajny i obiektywny dowód stanu zdrowia ubezpieczonego. Autor opinii posiada specjalistyczną wiedzę z zakresu medycyny. Opinia ta została w sposób odpowiedni uzasadniona.

Należy pamiętać, iż w postępowaniu w sprawie o przyznanie prawa do renty socjalnej głównym dowodem jest opinia biegłego lekarza odpowiedniej specjalności. Biegły ten ocenia stan zdrowia osoby ubezpieczonej na chwilę wydania zaskarżonej decyzji, tj. w tym przypadku na dzień 21.04.2016 r.

W tej sytuacji Sąd przyjął, że ubezpieczony nie jest całkowicie niezdolny do pracy w rozumieniu art. 12. ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z

2015 r. poz. 748). Przepisy te stanowią, iż niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, a całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy. Brak cechy niezdolności do wykonywania jakiegokolwiek pracy skutkuje tym, iż D. M. nie spełnia warunku, określonego w art. 4 ust. 1 ustawy o rencie socjalnej, niezbędnego do nabycia uprawnień do wnioskowanego świadczenia.

Wobec powyższego, Sąd, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc, orzekł jak w sentencji wyroku.